

Cộng Đoàn Đức Mẹ La Vang Winchester, CA Giáo Xứ Chân Phước Teresa Calcutta

Linh mục Quản Nhiệm Joseph Nguyễn Trọng SVD
36515 Briggs Rd, Murrieta, CA 92562

website: www.cddmlv.com

Số Phát Hành: 190 Oct/26/2014

Bản Tin Hàng Tuần

Giờ Lễ Chủ Nhật

-Thứ Bảy:

5:30PM (English)
-Chủ Nhật: 7:15AM, 8:30AM, 10:15AM,
12 Noon & 5:00PM (English)

Lễ Tiếng Việt:

- Thánh Lễ: 1:30- 2:30PM
- Giải Tội: 1:00-1:30PM
- Tập Hát: 1:00-1:30PM
- Giáo Lý: 12:00PM-1:30PM

Website giờ lễ trên toàn thế
giới: www.masstimes.org

Rửa Tội, Hôn Phối, Thêm Sức, Gia
nhập vào Cộng Đoàn hoặc thay đổi
địa chỉ

Xin liên hệ Chủ Tịch Nguyễn B. Sương
858-206-5795

Xức Dầu & Rước Mình Thánh tại gia

Xin liên hệ Cha Giuse Nguyễn Toàn Minh,
Phone: 714-489-1000

Ban Mục Vụ 2014-2016:

Chủ Tịch: Nguyễn B. Sương 858-206-5795

Ngoại Vụ: Nguyễn Q. Dung 951-375-9374

Xã hội: Nguyễn Thanh Tâm 951-834-7436

Lời Chúa: Tuấn Anh Hồ 714-837-0398

Thánh Thể: Vũ T Kim Oanh 951-375-6687

Phòng Thánh: Hà Đỗ 760 547-3444

Chris Phan 951-816-2889

Thánh Nhạc: Nguyễn Q. Dung 951-375-9374

Giáo Lý: Trí Mai 951-795-0120

Truyền Thông: Nguyễn B. Sương
858-206-5795

email: banmucvu@cddmlv.com hoặc
bantruyenthong@cddmlv.com

CN XXX TN A TIN MỪNG

Mt 22, 34-40

Khi ấy, những người biệt phái nghe tiếng Chúa Giêsu đã làm cho những người Sadốc câm miệng, thì họp nhau lại, đoạn một người thông luật trong nhóm họ hỏi thử Người rằng: "Thưa Thầy, trong lề luật, giới răn nào trọng nhất?" Chúa Giêsu phán cùng người ấy rằng: "Người hãy yêu mến Chúa là Thiên Chúa người hết lòng, hết linh hồn và hết trí khôn người. Đó là giới răn thứ nhất và trọng nhất. Nhưng giới răn thứ hai cũng giống giới răn ấy là: Người hãy yêu thương kẻ khác như chính mình người. Toàn thể Lề luật và sách các Tiên tri đều tóm lại trong hai giới răn đó".

CHIA SẺ TIN MỪNG

Giới răn Yêu Thương

Lương thực hàng ngày

Giới răn Tuần báo Newsweek số ra ngày 10/8/1993 đã ghi lại một sáng kiến mới lạ tại Nhật, đó là "Sư máy". Vị sư máy này, mới nhìn qua, không khác gì vị tu hành thực thụ: đầu cúi xuống, mắt khép lại, môi và các cơ bắp trên gương mặt cử động theo nhịp cầu kinh ghi sẵn, một tay cầm chuỗi đưa lên, một tay thì gõ mõ. Mỗi vị sư máy có thể cầu kinh không biết mỏi mệt, và có thể thuộc toàn bộ kinh kệ của mười giáo phái Phật giáo khác nhau tại Nhật. Sáng kiến này được đưa ra nhằm đáp ứng cho nhu cầu ơn gọi sư sãi ngày càng khan hiếm trong các Giáo hội Phật giáo tại Nhật. Tuy nhiên, như tác giả bài báo ghi nhận: những cái máy làm được mọi sự, duy chỉ một điều chúng không thể làm được, đó là chúng không biết yêu thương.

Yêu thương là đặc điểm của con người. Thú vật có thể có cảm giác, nhưng đó không hẳn là yêu thương. Chỉ có con người được tạo dựng theo và giống hình ảnh Thiên Chúa tình yêu mới thực sự được mời gọi yêu thương mà thôi.

Tin Mừng hôm nay nhắc lại cho chúng ta ơn gọi cao cả của con người. Trả lời cho thắc mắc của luật sĩ, Chúa Giêsu đã thu tóm tất cả lề luật thành một giới răn duy nhất là mến Chúa và yêu người. Hai mệnh lệnh này là một giới răn duy nhất, bởi vì không thể kính mến Chúa mà lại ghét bỏ hình ảnh của Ngài là con người, cũng như không thể yêu thương con người mà lại không nhận ra và yêu mến Thiên Chúa là nguồn mạch tình yêu chân thật. Tách biệt hai mệnh lệnh ấy là chối bỏ tình yêu. Các luật sĩ và các biệt phái thời Chúa Giêsu quả là những người đạo đức: họ ăn chay, cầu nguyện và tỏ ra yêu mến Thiên Chúa hơn ai hết; thế nhưng Chúa Giêsu đã điếm mặt họ là những kẻ giả hình, bởi vì lòng yêu mến Chúa nơi họ không được thể hiện bằng tình yêu đối với tha nhân. Chúa Giêsu còn gọi họ là những mồ mả tô vôi, bên ngoài thì bóng loáng, nhưng bên trong thì thối rữa. Có thể so sánh thái độ giả hình ấy với một người máy: người máy có thể làm được nhiều cử chỉ ngoạn mục, nhưng không có một tâm hồn để yêu thương thực sự.

Yêu thương là kiện toàn lề luật; yêu thương là cốt lõi, là linh hồn của Đạo. Đi Đạo, sống Đạo, giữ Đạo, xét cho cùng chính là yêu thương; không yêu thương thì con người chỉ còn là một thứ người máy vô hồn. Thánh Gioan Tông đồ, người đã suốt đời sống và suy tư về tình yêu, vào cuối đời, ngài đã tóm gọn tất cả thành một công thức: "Thiên Chúa là Tình Yêu", và ngài dẫn giải: "Ai nói mình yêu mến Thiên Chúa mà lại ghét anh em thì đó là kẻ nói dối, bởi vì kẻ không yêu thương người anh em nó thấy trước mắt, tất không thể yêu mến Đấng nó không

thấy".

Nguyện xin cho cuộc sống của chúng ta ngày càng được thanh luyện và gần gũi hơn với cốt lõi của Đạo là Yêu Thương.

SỐNG ĐẠO

Đức tin tôi luyện trong đức ái

Trong thánh Lễ sáng thứ Ba, 14.10, tại nhà nguyện Santa Marta, Đức Thánh Cha Phanxicô mời gọi tín hữu suy gẫm đến sự cần thiết phải xác nhận căn tính đích thực đời sống Kitô hữu, khi nói rằng đức tin không chỉ là một thứ “mỹ phẩm” trang điểm, nhưng một hành động của đức ái.

Dựa vào bài Tin Mừng trong ngày (x.Lc 11: 37-41), Thánh Luca kể lại câu chuyện Chúa Giêsu đến dùng bữa tại nhà một người Biệt Phái và gây choáng cho gia chủ khi Ngài bỏ qua các nghi lễ tẩy rửa đồng thời Ngài nặng lời với ông. ĐTC nói rằng: “Chúa Giêsu lên án “mỹ phẩm tâm linh”- một cách cố làm cho ra vẻ xinh đẹp bên ngoài – nhưng thật ra bên trong là một thứ gì khác. Chúa Giêsu lên án những người về lối hành xử xem ra rất tốt, nhưng động cơ thì xấu xa và không thấy được. Họ là những người thích phô trương dạng như: cầu nguyện nơi công cộng, cốt để người ta nhìn thấy khen ngợi, hay làm ra vẻ sám hối, u sầu khi ăn chay. Thiên Chúa có thích như thế không? Anh chị em thấy hai tính từ mà Luca sử dụng ở đây: tham lam và gian ác.”

Trong Tin Mừng theo Thánh Matthêu, Chúa Giêsu đã gọi những người Pharisêu là “mồ mả tô vôi”, bên ngoài thì xinh đẹp nhưng bên trong đầy xương. Chúa Giêsu muốn mời gọi những người Pharisêu tốt hơn hãy làm việc bác ái, mà trong truyền thống Kinh Thánh – Cựu Ước lẫn Tân Ước – đó là tiêu chuẩn mẫu mực của công lý. Những việc làm bác ái là yếu tố cần thiết và quan trọng như thế nào vì “tự lẽ luật không thể được cứu”.

ĐTC đặt ra câu hỏi cho tín hữu tham dự: “Vậy điều gì giúp ích cho đức tin chúng ta? Điều gì được thực hiện do thúc đẩy bởi tình yêu? Chúa Giêsu nói với người Pharisêu cùng một cung cách sau: đức tin không chỉ đơn thuần là đọc Kinh Tin Kính – tin vào Chúa Cha, Chúa Con và Chúa Thánh Thần, sự sống đời đời. Đức tin phải thể hiện ngang qua đức ái. Đức tin trải rộng ra qua việc bác ái và sẽ giúp chúng ta thoát mình ra khỏi sự quyến luyến tiền bạc, ngẫu tượng về danh lợi, những ham muốn kéo chúng ta rời xa Chúa Giêsu Kitô. “

Đức Thánh Cha Phanxicô kể lại câu chuyện của một người anh em cùng Dòng Tên với ngài là cha cố Arrupe, SJ, Bề Trên Tổng Quyền Dòng Tên từ thập niên 60 đến 80.

“Một ngày nọ, một phụ nữ giàu có mời cha đến một nơi để trao cho cha một số

tiền giúp công tác mục vụ tại Nhật Bản. Bà trao phong bì cho cha tại cửa chính của một tòa nhà, nằm trên mặt tiền đường phố, trước mặt các phóng viên và nhiếp ảnh gia. Cha Arrupe cho biết đây là một sự “sỉ nhục lớn”, nhưng cha đã chấp nhận vì nghĩ đến việc cần giúp đỡ” cho những người nghèo Nhật Bản”, nơi cha đang phục vụ. Khi mở phong bì, bên trong chỉ có 10 đô la.”

ĐTC đặt vấn đề rằng “Phải chăng đời sống Kitô hữu là một dạng mỹ phẩm trang trí cho đẹp trong cuộc sống, hay là một đức tin được tôi luyện trong yêu thương”.

“Chúa Giêsu cho chúng ta lời khuyên này trong Tin Mừng hôm nay: “Chúng ta đừng thổi phèn la khi làm việc bác ái. Lời khuyên thứ 2 là: “Đừng bỏ thí của thừa.” ĐTC kể kinh nghiệm rằng: Các bà cụ cho tất cả những gì mà bà có và ĐTC khen ngợi lòng quảng đại nơi các phụ nữ cao niên như thế. Ngược lại với bà giàu có xinh đẹp trên kia, đức tin chỉ là thứ mỹ phẩm bên ngoài khi bà chỉ cho của thừa.

TIN TỨC GIÁO HỘI HOÀN VŨ

Tại sao vị Giáo Hoàng bị vu khống lại được tuyên phong chân phước?

[CNA](#) – Một Giáo sư thần học cho biết, ĐGH Phaolo VI đã đảm đương một trách vụ khó khăn khi Ngài đương nhiệm Giáo Hoàng ở một giai đoạn “nhiều nhương” của Giáo Hội lúc bấy giờ, nhưng ĐGH vẫn đứng vững trong Đức Ki-tô ngang qua mọi khó khăn và thách thức.

Giáo sư thần học thuộc đại học Phanxicô của Steubenville, Alan Schrech cho biết: “Đức Giáo Hoàng Phaolô VI đã phải gánh chịu nhiều khổ đau bởi thực trạng bỏ Đạo ngày càng gia tăng lúc bấy giờ. Ngài chịu đau khổ cho các giá trị Kitô giáo và hứng lấy đau khổ bởi sự xuyên tạc, bóp méo những Giáo huấn của Công đồng Vatican II. Tuy nhiên, vượt qua tất cả, Ngài luôn đứng vững trong Đức Kitô và Thần Khí sự sống.”

ĐGM Giovanni Battista Montini – Giáo hoàng Phalô VI – được tuyên phong Chân phước hôm 19 tháng 10 vừa qua, trùng với ngày kết thúc Thượng Hội Đồng Giám Mục về Gia đình.

Việc tuyên Chân phúc cho Ngài được tiến hành sau khi một phép lạ do lời chuyển cầu của Ngài. Bộ Phong Thánh đã chứng thực phép lạ này và được ĐGH Phanxicô chấp thuận vào tháng 5.

Vào năm 2012, Đức nguyên GH Bênêđictô XVI đã khẳng định nhân đức anh hùng của ĐGH Phaolo VI, và chính thức đưa Ngài lên “Bậc Đáng Kính.”

Trong cương vị GH, Đức Phaolô VI đã nêu cao nhân đức anh hùng của mình ở chỗ, mặc dầu chịu gian khổ bởi những bất hòa, rối ren trong Giáo Hội lúc bấy giờ, nhưng Ngài đã thực hiện những cải cách quan trọng trong Giáo hội, Ngài nhắm làm cho đức tin nơi giáo dân và trong hàng tu sĩ được kiên vững. Ngài là vị ngôn sứ đến để sửa chữa sai lầm trong thời đại mình và thậm chí còn là vị “Giáo hoàng hành hương” vì ngài cũng là người thực hiện nhiều chuyến tông du.

Việc cải cách của Chân phúc Giáo hoàng Phaolô VI bao gồm cải cách giáo triều Roma và Hồng Y Đoàn, đồng thời ủng hộ những phong trào đổi mới khác trong Giáo Hội.

Giáo sư Schreck cho biết, Ngài là một nhà lãnh đạo có năng lực, đã thực hiện cải cách Giáo triều Roma theo đúng tinh thần nêu ra trong Công đồng Vatican II. Hơn nữa, Ngài còn quốc tế hóa Hồng Y Đoàn bằng cách gia tăng các thành viên trong HY Đoàn, cộng thêm các Giáo hội phía Nam và Đông của địa cầu.

Vị giáo sư nói tiếp, giữa hiện trạng đổ nát văn hóa của thời đại, Đức Phaolô VI đã nhìn ra nhu cầu của các thành viên trong Giáo hội một đời sống cầu nguyện thâm sâu hơn. Ngài cũng là tiền thân của Đức Gioan Phaolo II chống lại chủ thuyết Cộng sản.

Schreck cho biết “Ngài cũng tích cực ủng hộ tự do tôn giáo nơi các quốc gia đồ và mở đường cho sự sụp đổ của ĐCS ở Đông Âu sau này.

Chân phúc được biết đến nhiều nhất ở thông điệp *Sự sống con người (Humanae vitae)* của Ngài, trong đó Ngài ủng hộ kỷ cương của Giáo Hội về khiết tịnh đời tu cũng như ngăn chặn hình thức tránh thai nhân tạo. Điều này gây ra tranh cãi sâu rộng lúc bấy giờ và giờ đây, ĐGH Phaolo VI đã được chứng minh là vị sứ giả chống lại những ảnh hưởng tiêu cực của việc phá thai.

Giáo sư Schreck phát biểu “Mặc dầu giáo huấn của Ngài dấy lên những bất đồng nơi một số tín hữu Công giáo, nhưng những cảnh báo cụ thể của Ngài cho thế giới ngày nay về hậu quả tiêu cực của việc sử dụng phương pháp tránh thai rộng rãi đã trở thành hiện thực, đó là việc gia tăng quan hệ tình dục bừa bãi, kèm theo đó là sự coi rẻ mạng sống con người.

Ông Schreck nói thêm rằng: Nếu Thánh GH Gioan Phaolo II là vị GH đi đây đó nhiều nhất thì GH Phaolo VI là vị GH của sự hành hương. Giáo sư đã chỉ ra những chuyến hành hương của Ngài tới Úc, Nam Phi, Châu Á và Hoa Kỳ. Vị Tân Chân Phúc cũng thúc đẩy sứ vụ truyền giáo vào cuối triều đại Giáo hoàng của mình với Tông thư Loan Báo Tin Mừng Cho Thế Giới Hôm Nay (*On Evangelization in the Modern World*) cũng như là người triệu tập Thượng Hội Đồng đầu tiên trong Giáo hội, Thượng Hội Đồng về giáo lý.

Cuối cùng Gs Schreck nói: Ngang qua đức tin, Ngài đã dẫn dắt Giáo hội qua

khỏi giai đoạn thách đố nhất, giai đoạn mà văn hóa Phương Tây bị tống ra khỏi neo tàu Kitô giáo”

Số lượng Giáo dân đang tăng lên

Nhân dịp mừng Lễ Khánh nhật truyền giáo, Hội đồng Giáo hoàng đã phát hành số liệu thống kê về tình hình sứ mạng của HT trên toàn thế giới.

Báo cáo này dựa trên dữ liệu thu thập được vào ngày 31.12.2012, nói rằng trong 7 tỷ người trên thế giới có hơn 1,2 tỷ là người Công giáo. Những con số này chỉ tăng 15 triệu người Công giáo từ năm ngoái, mức tăng cao nhất ở châu Mỹ 6,5 triệu người Công giáo.

Báo cáo cũng cho rằng trong khi có sự gia tăng của người Công giáo trên thế giới, tỷ lệ tổng thể đã giảm nhẹ 0,01%. Tuy nhiên, tỷ lệ người Công giáo ở Mỹ và Châu Á đã tăng tương ứng 0,12% và 0,01%.

Trong khi Hội đồng giáo hoàng tuyên bố số lượng các tôn giáo và các nhà truyền giáo có giảm, số linh mục đã tăng lên 895, với tổng số 414.313 trên toàn thế giới. Báo cáo thống kê kết luận nói rằng GH tiếp tục phát triển mạnh trong lĩnh vực giáo dục với hơn 60 triệu học sinh trong trường tiểu học và trung học cũng như đại học. Giáo hội Công giáo cũng tự hào có hơn 115.000 tổ chức bác ái và y tế.

Sứ điệp của ĐTC nhân dịp khai mạc năm kỷ niệm 500 năm sinh nhật thánh Têrêsa Avila

VATICAN. Hôm 15.10, lễ kính thánh Têrêxa Chúa Giêsu, cũng gọi là thánh Têrêxa thành Avila, và cũng là ngày khai mạc năm kỷ niệm 500 năm sinh nhật của thánh nữ, ĐTC đã gửi sứ điệp mời gọi các tín hữu sống như một hành trình theo đuổi con đường trọn lành, theo giáo huấn của thánh nữ Têrêxa thành Avila. Trong sứ điệp, ĐTC nói rằng: “Nơi trường học của thánh nữ Têrê xa, chúng ta học cách trở thành những người lữ hành. Thánh nữ hiểu cuộc sống như một con đường trọn lành qua đó Thiên Chúa dẫn con người, từ chặng này qua chặng khác, đến cùng Chúa, và đồng thời Chúa hướng họ đến tha nhân”. ĐTC đặc biệt nhắc nhở bốn đặc tính của hành trình Kitô theo giáo huấn của thánh nữ Têrêxa Avila, đó là con đường vui mừng, con đường nguyện gẫm, con đường huynh đệ và con đường thời gian.

Unicef: cứ mỗi năm phút có một trẻ em thiệt mạng vì bạo lực

22.10.201 / Hãng tin BBC dẫn báo cáo của Unicef (Quỹ Nhi Đồng Liên Hợp Quốc) cho biết, cứ mỗi 5 phút trên thế giới, có một trẻ em thiệt mạng do các vụ bạo lực.

Tổ chức từ thiện hàng đầu này cũng kêu gọi một mục tiêu ‘hành động toàn cầu’ mới, nhằm chấm dứt mọi hình thức đối xử tàn tệ trước năm 2030.

Cũng trong bản báo cáo, chi nhánh Unicef tại Anh cho biết hầu hết các ca tử

vong xảy ra bên ngoài các vùng chiến tranh.

Bản báo cáo nói rằng hàng triệu người trẻ dưới 20 tuổi cảm thấy không an toàn khi ở trong nhà, trường học và cộng đồng của chính họ, và rằng việc đô thị hóa nhanh chóng, thanh niên thất nghiệp và bất bình đẳng gia tăng càng tạo ra rủi ro lớn hơn.

Tài liệu đề nghị rằng, những trẻ em là nạn nhân của các vụ bạo lực có hoạt động não tương tự như những người lính tiếp xúc đánh trận, và hơn 30% trong số trẻ em đó có khả năng phát triển các triệu chứng lâu dài của rối loạn căng thẳng sau chấn thương.

Những trẻ em sống trong hoàn cảnh nghèo đói cũng có nhiều khả năng trở thành nạn nhân của bạo lực. Một cậu bé vị thành niên ở Mỹ La tinh có khả năng bị sát hại gấp 70 lần so với ở Anh.

Unicef Vương quốc Anh cho biết, hiện chỉ có 41 quốc gia trên thế giới có lệnh cấm rõ ràng về hành vi bạo lực với trẻ em.

Đại diện tòa thánh tại Liên Hiệp Quốc kêu gọi thăng tiến phụ nữ

NEW YORK. Đại diện Tòa Thánh tại LHQ ở New York, Đức TGM Bernardito Auza, kêu gọi cộng đồng quốc tế đẩy mạnh việc thăng tiến phụ nữ, nhất là chống lại nạn bạo hành và hãm hiếp phụ nữ. Hôm 14.10, Đức TGM Auza nhìn nhận đã có nhiều cố gắng trên thế giới cải tiến tình trạng của phụ nữ nói chung nhưng ngày nay vẫn còn phải giải quyết tình trạng khó khăn của phụ nữ do sự thiếu giáo dục và săn sóc sức khỏe gây ra. Đức TGM Auza nói thêm rằng Tòa Thánh đặc biệt báo động về nạn hãm hiếp phụ nữ bị kẹt trong các cuộc xung đột và chiến tranh nhất là tại Trung Đông thời gian gần đây. Đức TGM Auza còn cho rằng Tòa Thánh cũng khẳng định sự thăng tiến phụ nữ không thể chỉ đo lường bằng tiêu chuẩn bình đẳng với nam giới. Đức TGM Auza còn nói Tòa Thánh muốn đề cao vai trò của chính phụ nữ trong việc làm giảm bớt nghèo đói.

Hai em nhỏ được đi 1 vòng quảng trường thánh Phêrô trên xe của Đức Giáo Hoàng

Trong lúc đi chào thăm khách hành hương trước buổi Tiếp kiến chung thứ tư ngày 08/10/2014 bằng chiếc Popemobile, Đức Giáo hoàng Phanxicô đã

bất ngờ hỏi 2 cậu bé rằng: “Các con có muốn đi cùng cha 1 vòng không?” Thế là 2 em nhỏ may mắn đã được lên xe và cùng đi với Đức Giáo hoàng. Vừa lên xe, 2 cậu bé đã bắt chước Đức Giáo hoàng ,giơ tay chào khách hành hương. Có lẽ

khi về nhà 2 cậu bé này sẽ chẳng bao giờ quên khoảnh khắc hạnh phúc này.

Đây không phải là lần đầu Đức Phanxicô mời người khác cùng đi với ngài trên chiếc popemobile. Ngài đã có lần mời 1 linh mục quen biết lên chiếc popemobile khi ngài tình cờ nhìn thấy linh mục này đứng vẫy tay chào ngài giữa đám đông khổng lồ tại quảng trường thánh Phêrô. Một dịp Tiếp kiến chung khác, Đức Thánh Cha cũng đã cho 2 em nhỏ cùng đi 1 vòng trên chiếc popemobile. Đặc biệt, có lần ngài đã mời 1 cậu bé bị bệnh down lên xe.

SINH HOẠT GIÁO XỨ & CỘNG ĐOÀN

Đôi Giờ

CN 2/11/2014: Đôi giờ.

Trước khi đi ngủ đêm thứ bảy, nhớ vặn lui đồng hồ lại một giờ đồng hồ.

10% huê hồng ủng hộ quỹ Cộng Đoàn

Brandon Yuong Photography: chuyên chụp ảnh Đám Cưới Hôn

Chuyên nghiệp, sáng tạo, hình ảnh đẹp, ấn tượng, lãng mạn

Website: <http://brandonyuong.com> & Email: celebrate@brandonyuong.com

10% huê hồng cho CĐ ĐMLV nếu đơn đặt hàng được giới thiệu từ

CĐ ĐMLV

Chích Ngừa Cảm Cúm miễn phí

Trân trọng thông báo:

Vào ngày Chủ Nhật 26 tháng 10 năm 2014, Phái đoàn chích ngừa Cảm Cúm, dưới sự hướng dẫn của Bác Sĩ Nguyễn Hòa sẽ trở lại chích ngừa miễn phí cho CĐ Đức Mẹ La Vang sau thanh lễ VN lúc 1 giờ 30 chiều.

Đây là chương trình thiện nguyện của các em thanh thiếu niên trẻ tuổi tài năng đầy nhiệt huyết, các em là những Bác Sĩ, Dược Sĩ, Y Tá....và chương trình này được sự bảo trợ của phong trào Thiếu Nhi Thánh Thể VN.

Trân trọng kính mời mọi người tham gia chích ngừa để giữ gìn sức khỏe và thắt chặt mối giây liên kết trong cộng đoàn, cùng nhau chia sẻ những quyền lợi bổ ích.

TM Ban Chích Ngừa

Dược Sĩ Nguyễn Phương Mai

Độc Kinh Giỗ cụ bà Maria Phạm Thị Hương

Cụ ông Đoàn Văn Tuấn trân trọng kính mời cha và CĐ ĐMLV

Đến tham dự buổi đọc kinh giỗ cụ bà Maria Phạm Thị Hương

Vào lúc: 4:00 pm sau Thánh Lễ CN ngày 2/11/2014

Địa chỉ: 1568 Wagon Creek Cir, San Jacinto, CA 92582.

Cụ ông Đoàn Văn Tuấn và các con kính mời.

VƯỜN ADONG & EVA

Vì anh đã hứa mà

Anh sẽ nhận em làm vợ, và hứa sẽ giữ lòng chung thủy với em. Khi thịnh vượng cũng như lúc gian nan, lúc ốm đau hay khi khỏe mạnh, lúc hoạn nạn hay lúc bình an, anh hứa sẽ yêu thương và tôn trọng em mỗi ngày trong suốt đời anh.

Đám cưới đã diễn ra một cách tốt đẹp. Cô đồng ý lấy anh, một nhân viên IT khô khan và ít lãng mạn. Còn cô là một giáo viên dạy võ đạo, duyên dáng và xinh đẹp, các chàng trai theo đuổi cô không ít, và cũng không ai lọt được vào mắt xanh của cô. Nhưng khi anh đến, anh yêu cô bằng tình yêu chân thành, và hoàn toàn lấy lòng gia đình cô, bạn bè cô cũng ủng hộ anh. Anh làm việc lương không cao, cũng không đẹp trai, thậm chí anh không phải là mẫu người cô thích, thế mà cô lại lấy anh. Đôi lúc cô cũng không hiểu vì sao cô lại đồng ý lấy anh.

Sau đám cưới, anh và cô ra ở riêng, cuộc sống của họ dù ít tiếng cười nhưng chưa bao giờ có chuyện cãi cọ, buồn phiền, và cô thấy anh cũng không đến nỗi khô khan như cô nghĩ, những ngày lễ valentine cô đều có hoa và quà của anh. Có thể nói, anh là một người chồng rất tốt. Hàng ngày anh chở cô đến chỗ dạy rồi mới đến công ty làm việc, cuối tuần anh chở cô về bên ngoại, hoặc gặp gỡ bạn bè. Và anh luôn cố gắng để làm cô hạnh phúc.

Nhưng rồi cuộc sống đã không cho họ hạnh phúc được lâu, họ phải đối mặt với một cuộc sống mới, một cuộc sống thật khó để chấp nhận...

Một hôm đang làm việc anh nhận được điện thoại của cô, nhưng không phải là cô mà là một giọng nói khác

-Xin lỗi, anh có phải là chồng của chị Diễm không ạ?

-Ai đang dùng điện thoại của vợ tôi vậy?

-Em cùng làm với Diễm, anh...anh vào bệnh viện ngay đi, Diễm mới bị tai nạn, đang cấp cứu ở bệnh viện Chợ Rẫy.

-Sao...Sao vậy, có chuyện gì với Diễm vậy- giọng anh như lạc đi, nghẹn ngào, anh không tin vào chuyện đang xảy ra.

-Anh vào bệnh viện nhanh đi.

Nói rồi người đó cúp máy mà không giải thích gì thêm. Anh lo lắng, hoảng hốt chạy vào bệnh viện, một lúc sau ba mẹ anh và ba mẹ cô ấy cũng đến, mọi người đều không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Sáng nay anh và cô đang vui vẻ ăn sáng

với nhau, thế mà....

Sáu tiếng phẫu thuật là sáu tiếng anh đứng ngồi không yên, lòng như lửa đốt. Vị bác sĩ già bước ra khỏi phòng phẫu thuật, anh hỏi:

-Vợ tôi sao rồi bác sĩ?

-Tạm thời cô ấy đã qua cơn nguy kịch, còn phải ở lại bệnh viện để kiểm tra thêm- ông thở dài- nhưng có lẽ cô ấy khó mà đi lại được.

Thông báo của bác sĩ làm anh chết lặng, cô là một giáo viên vũ đạo, nếu không đi lại được thì chắc cô chết mất, anh đến bên cô, mà không biết nên nói gì. Lúc đó anh ước, giá như anh chịu đựng được những gì cô đang gánh chịu. Nhưng đó là điều không thể ra.

Sau ba tuần ở bệnh viện, cô về nhà trên chiếc xe lăn, khuôn mặt cô phờ phạc, cả ngôi nhà như u ám hẳn đi. Từ khi cô biết cô không thể đi lại, mọi thứ xung quanh cô dường như đã chết, cô không thể nhảy múa được nữa, nghĩa là không thể làm những gì cô yêu thích với cô như thế chẳng khác nào chết nửa cuộc đời..

Và cũng từ đó, anh cố gắng để thấy cô cười, bây giờ, mọi việc trong nhà đều do anh một tay sắp xếp, từ giặt quần áo đến nấu ăn. Cô thì vẫn thế, lúc nào cũng u buồn. Mỗi buổi sáng, anh cố gắng dậy sớm, nấu điểm tâm cho cô, anh luôn gọi cô dậy sau khi mọi thứ đã chuẩn bị xong.

-Vợ ơi!, dậy ăn sáng đi, anh chuẩn bị xong hết rồi- anh vừa nói vừa lay cô dậy

-Anh để em yên. Em không thích ăn gì hết, để em yên- cô gắt lên.

Anh để chiếc xe lăn bên cạnh giường và chuẩn bị đi làm, chính anh cũng không biết nên làm gì để cô thoát khỏi hoàn cảnh hiện tại.

Bây giờ gánh nặng gia đình đặt cả lên vai anh, tai nạn của cô cũng đã tiêu tốn hết số tiền mà hai vợ chồng dành dụm được, giờ anh phải làm việc thật cật lực, để có tiền lo cho cô, nhưng anh chưa bao giờ bỏ cuộc hay gục ngã, ngoài việc ở công ty anh còn nhận thêm các công việc khác như: thiết kế web, lập trình phần mềm, bất cứ việc gì có thể làm ra tiền anh đều làm, đêm nào anh cũng thức đến nửa đêm. Và anh vẫn luôn yêu cô như ngày nào, và cô, nhờ anh cũng dần lấy lại niềm tin trong cuộc sống.

Anh cố gắng tiết kiệm để mua thêm cho cô một cái laptop để cô tiện nói chuyện với bạn bè, để cô khỏi lạc lõng những lúc vắng anh. Mỗi chiều đi làm về, anh đều đưa cô dạo quanh khu phố, để cô tìm được chút niềm vui. Anh nấu những món ăn cô thích, ở đâu có bác sĩ giỏi anh đều sắp xếp thời gian đưa cô đi chữa bệnh. Anh chưa bao giờ từ bỏ, luôn động viên cô phải cố gắng, nỗ lực. Sự chăm sóc của anh làm cô thấy ấm lòng, cô không còn tự ty vì đôi chân tàn tật nữa, cô bắt đầu học cách chấp nhận nó. Nhưng đôi khi, vì sự chăm sóc của anh cô lại thấy tủi thân, cô thấy mình nợ anh nhiều quá.

Một hôm, đang đang giặt quần áo thì nghe tiếng xoong chảo leng keng trong nhà bếp, anh chạy vào thì thấy cô đang cố gắng để nấu món gì đó.

- Em đang làm gì vậy?

- Hi, em định nấu bữa tối- cô nhoẻn miệng cười.

- Thôi, em nghỉ ngơi đi, mấy chuyện này để anh lo.

- Nhưng mà em muốn nấu- cô phụng phịu.

- Cái bếp cao vậy sao em nấu được, cứ để đó cho anh, em không thấy là anh phải lo đủ chuyện rồi sao, đừng làm anh lo lắng thêm nữa...

Cô lặng lẽ đẩy xe vào phòng, mắt nhòe đi. Cô thấy mình thật vô dụng, những việc tầm thường của con gái mà cũng không giúp được anh. Mấy ngày sau cô vẫn buồn vì chuyện đó.

Anh càng chăm sóc cô, cô càng thấy mình vô dụng, đôi lúc ý định tự sát chợt lóe lên trong đầu cô, nhưng cô đã không làm thế, vì cô rất yêu anh.

Mỗi đêm, anh ôm cô và thì thầm:” ngủ ngon em nhé, mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi”. Nhưng cô chưa kịp say giấc thì anh lại trở dậy, lại lọc cọc lạch cạch với máy tính khô khan, tự nhiên lòng cô quạnh thất, rồi những suy nghĩ mông lung cứ chập chờn trong đầu cô:”Nếu không vì mình, anh đâu phải khổ cực như vậy, tất cả là tại mình, giờ mình nên làm gì đây. Một ý nghĩ lóe lên trong đầu cô: LY HÔN.

Chiều hôm sau, khi anh vừa đi làm về, trên bàn đã có sẵn một tờ giấy, anh cầm lên đọc, nét mặt sa sầm lại, đó là đơn ly hôn, cô đã viết và đã ký.

- Cái này là sao đây- anh chìa tờ giấy ra trước mặt cô

- Em không muốn làm khổ anh nữa, anh ký đi

Anh suy nghĩ một lúc rồi hỏi lại cô:” em thực sự muốn anh ký thật chứ?”. Cô nhìn anh gật đầu. Anh im lặng, đi chuẩn bị bữa tối, ăn xong thì anh đi đâu mất. Tối đó, cô ở một mình, rất lâu rồi cô mới ở một mình trong đêm tối, tự nhiên cô thấy lạc lõng, nỗi cô đơn như đang gặm nhấm dần trái tim cô. Đã nửa đêm, anh vẫn chưa về, “anh đi đâu?”. Cô bắt đầu lo lắng và không biết nên làm gì ngoài việc khóc, cô thấy nhớ anh vô cùng, rồi cô ngủ thiếp đi. Khi thức giấc đã là 9h sáng, anh vẫn chưa về, cô trở mình, phải khó khăn lắm cô mới lên được chiếc xe lăn, cô đẩy xe đi một vòng quanh nhà, sao mà cảm giác u ám quá, cô muốn ăn cái gì đó, nhưng chẳng ai giúp được cô lúc này. Đành vậy, cô quay về phòng, chẳng biết làm gì, đầu óc trống rỗng.

Khoảng 11h thì anh về, tay cầm ít rau củ, để nấu bữa trưa. Sau một lúc thì xong, anh đẩy cô ra bàn ăn. Cô chẳng nói gì, chỉ lặng lẽ ăn, cũng không dám nhìn anh. Đang ăn thì anh nhìn quanh và nói:

- Anh mới vắng nhà có một đêm, sao mà bữa bộn quá vậy, chén bát chẳng ai rửa, quần áo cũng chẳng ai giặt, nhà cửa cũng chẳng ai lau-nói rồi anh thở dài.

Tự nhiên cô thấy miếng cơm trong miệng chát đắng, cô biết anh đang trách móc cô, nhưng biết làm gì hơn.

Rồi anh nói tiếp:

- Còn em nữa, chân em như vậy, bộ muốn anh ký vào tờ giấy đó thật hả?
- Dạ...em trả tự do cho anh, em không muốn anh phải khổ vì em nhiều nữa
- Thế anh ký rồi em sẽ ra sao, em suy nghĩ kỹ chưa?
- Rồi anh à.
- Không hối hận chứ?- anh ngừng đưa và hỏi:
- Thì em đã ký rồi, giờ chỉ còn anh quyết định thôi.

Anh rời bàn ăn, một lúc sau anh quay trở lại, trên tay anh cầm một con lật đật bằng gỗ, ngày xưa anh tặng cô, anh để con lật đật xuống bàn rồi đẩy nó ngã xuống, nó lại đứng bật dậy như chưa từng ngã, anh nói:

- Cuộc sống có đôi lúc làm chúng ta gục ngã, nhưng chúng ta phải biết cách đứng dậy em à, em tàn tật thì sao chứ, không đi được thì sao chứ, hãy để anh làm đôi chân cho em nhé, đừng có tự ti nữa.

Mắt cô bắt đầu nhòe đi vì những lời anh nói

- Nhưng em....

- Không có nhưng nhị gì hết, em có nhớ những gì anh đã nói trong hôn lễ không, anh hứa sẽ yêu thương và tôn trọng em suốt đời anh, dù có chuyện gì xảy ra- anh nắm lấy tay cô- hãy để anh thực hiện điều đó em nhé, Anh Yêu Em!!!.

Cô òa khóc như một đứa trẻ, những giọt nước mắt hạnh phúc lăn dài trên má cô

- Em xin lỗi, em không bao giờ để anh phải buồn nữa đâu, em cũng yêu anh.

Anh đưa tay gạt đi những giọt nước mắt trên má cô:” Đừng khóc nữa, nước mắt hòa với cơm mặn lắm đó, em biết không hả?

CHUYỆN ĐỜI THƯỜNG

Hương vị ngày xưa

Nhật Tiến

Hồi ông bà Tâm quyết định dọn ra ở riêng, đối với ba anh em Hùng, Hương, Hạnh là cả một biến cố. Họ họp mặt nhau trong một buổi gặp gỡ riêng để bàn cãi sôi nổi. Hạnh, cô em gái út lên tiếng trách móc:

-Anh chị đôi xử thế nào để đến nỗi bố mẹ phải ra ở riêng?

Hùng vò đầu bứt tai:

-Tao có làm gì đâu. Suốt ngày đi làm, chuyện gì xảy ra ở nhà tao đâu có biết.

Hương nhìn anh bằng cặp mắt vừa buồn vừa giận:

-Làm gì mà anh chẳng thể biết. Có điều tại anh mũ ni che tai, không muốn biết đây thôi.

Hùng đáp lại bằng một giọng yếu xìu:

-Ừ, thì cũng chỉ toàn là chuyện đụng độ vật vãnh trong nhà với chị ấy, chứ có cái gì lớn lao đâu.

Hạnh chớp ngay lấy, mở to đôi mắt nhìn về phía anh và nói lớn:

-Vấn đề là ở chỗ ấy. Tính khí của bố mẹ thế nào, anh không biết sao. Lẽ ra, anh phải để tâm tới và phải có lời khuyên nhủ chị ấy về cung cách cư xử với bố mẹ. Đằng này anh cứ ngậm tãm không nói, như thể anh cũng đồng ý về những điều chị ấy làm, hèn gì mà chị ấy chẳng làm tới.

Hùng bắt đầu nổi cáu:

-Mày ngon sao không mời bố mẹ về ở đi. Nói như thánh phán. Đến lúc đụng độ với chồng, với con rồi mới thấy hoàn cảnh khó khăn của tao.

Hương thở dài:

-Hoàn cảnh của tụi em, anh đã thấy rồi. Cái Hạnh thì lấy chồng nghèo, chúng nó chui rúc trong một căn apartment, làm sao mời bố mẹ ở chung được. Còn em thì ở chung với gia đình nhà chồng. Mời bố mẹ về sao tiện. Chỉ có anh nhà cao cửa rộng, lại vợ chồng son, bố mẹ không ở với anh chị thì ở với ai?

Hùng đáp:

-Thì tao vẫn năn nỉ mời bố mẹ ở chung chớ có ý kiến gì đâu. Chuyện ra ở riêng là ý muốn của bố mẹ thôi.

Hạnh không muốn nói gì thêm nữa. Nàng chỉ nhìn anh bằng đôi mắt trách móc. Trong khi ấy, Hương cũng nhún vai, lẳng lặng quay đi chỗ khác, lòng tràn ngập những nỗi buồn phiền. Điều này khiến cho Hùng càng cảm thấy nhột nhạt và tìm lời biện bạch:

-Chúng mày không ở hoàn cảnh của tao nên không thông cảm được. Này nhé, nhà mới, thảm mới, màn cửa, cái nào cái ấy trắng tinh khôi. Ngày nào chị ấy cũng phải dành rất nhiều thì giờ để chăm sóc từng ly từng tí. Thế mà bố cứ hút

thuộc, phun khói như ông bễ lò rèn thì làm gì nhà không bị ám khói, đượm mùi. Nếu tụi bay ở địa vị của chị ấy thì tụi bay tính sao?

Hương không trả lời trực tiếp câu hỏi của anh, nhưng lại tố thêm:

-Em còn nghe nói chị ấy đòi giới hạn khu vực đi lại trong nhà để thảm trắng khỏi bị dơ. Có đúng không?

Hùng đáp:

-Cũng lại là một nỗi khổ tâm của tao nữa! Ai cũng biết mẹ là người ham xúc vác, làm lưng, suốt ngày cù bì bõm ở vườn sau cuốc đất trồng rau, làm gì chân tay không dính đầy bùn. Với bộ thảm nhung trắng như tuyết đó, và với chân tay đó, làm sao không có chuyện đụng độ. Mà tao ở giữa tao làm gì được?

Câu chuyện đi tới chỗ hoàn toàn bế tắc, chẳng ai nhìn ra được phương cách gì để giải quyết, nên cả ba chỉ ngồi thừ người ra, vẻ mặt của ai cũng đều rầu rĩ. Người nào cũng cảm thấy trong lòng buồn bã, xót xa và cùng nhớ lại thời kỳ tràn đầy hạnh phúc ngày xưa.

Chỉ hơn năm năm trước đây thôi, khi chưa có ai lập gia đình và tất cả còn cấp sách đến trường thì bố mẹ con cái quây quần sống với nhau thật là vui vẻ. Ông Tân hồi đó còn nhiều sức khỏe, lại cũng có công ăn việc làm tốt đẹp nên vẫn coi như cột trụ của gia đình. Bọn anh em Hùng, sống đời sinh viên, vừa đi học, vừa đi làm, tiền bạc góp chung lại thuê một căn nhà để mọi người cùng quây quần với nhau. Bà Tâm thì ở nhà lo hết mọi chuyện kể cả giặt giũ, nấu ăn cho cả nhà. Bầu không khí ấm cúng ngày xưa ở quê nhà lại được phục hồi trọn vẹn trong vòng tay yêu thương của tất cả mọi người.

Vui nhất là những bữa ăn do bà Tâm nấu nướng. Nhờ vật dụng, rau cỏ ở đây thức gì cũng có nên bà đã nấu những món quen thuộc của gia đình, với hương vị như gói trọn cả một thời thơ ấu của mấy anh em. Món canh dưa mà Hạnh luôn tấm tắc “tuyệt cú mèo,” món cà ri mà Hương nhận định “chỉ có mẹ nấu mới đặc biệt như vậy, ăn vào là biết ngay.” Còn nhiều món khác nữa, cũng đã đi vào khẩu vị của gia đình như làm sống lại cả một thời yên ấm đã qua.

Thế rồi ngày vui qua mau. Hương lấy chồng trước tiên. Rồi đến Hạnh. Anh Hùng kiên trì thêm vài năm nữa, tốt nghiệp đại học, làm lương cao, tậu nhà mới, rồi lấy vợ. Bầu không khí đoàn tụ, thương yêu cứ như những làn sương mỏng tan dần theo ánh nắng của mặt trời đang lên.

Buổi gặp gỡ bàn thảo chẳng đi đến một kết quả gì. Thôi thì đành buông xuôi và mỗi người đành che giấu trong lòng một niềm chua xót riêng tư.

Ông bà Tâm từ ngày ấy dọn ra ở riêng tại một khu chung cư nghèo nàn. Tuy ở vào tuổi xấp xỉ sáu mươi, nhưng ông cũng còn lái được xe chạy đây, chạy đó. Bạn bè của ông giúp đỡ tận tình, người mách việc này, kẻ giới thiệu việc kia nhưng không việc nào được lâu bền. Có người thấy tình cảnh khó khăn của ông bà, đã cất lời khuyên giải:

-Mỗi thời, mỗi nơi có một phong tục, một cách sống. Ông bà giận con cái làm gì cho mệt thân.

Ông Tâm chỉ mỉm cười:

-Tôi đã nói với các ông nhiều lần rồi mà vẫn không chịu tin. Chúng tôi tự ý ra ở riêng chính là vì quan tâm đến chúng nó. Ở xứ này, tự do cá nhân là điều quan trọng hàng đầu. Mình không muốn làm cho đời sống riêng tư của chúng nó bị xáo trộn.

Cái ông vừa mới trước đây cất lời khuyên giải bỗng đã nổi sùng một cách mau chóng hơn ai hết. Ông ta vặc lên ngay:

-Tự do gì bằng bố mẹ của mình. Tôi lấy làm lạ cho cái xứ sở gọi là tuyệt đỉnh văn minh này.

Ông Tâm cười:

-Mỗi thời, mỗi nơi một phong tục. Ngẫm nghĩ ra, ông còn dễ nổi nóng hơn tôi. Nhưng mà ông ơi, phải tự biết mình và phải cảm thông thôi.

Rồi ông giảng giải:

-Theo tôi thấy, phong tục ta ngày xưa, các bậc làm cha mẹ tự đặt cái tôi của mình lên quá cao. Trong quan hệ bố mẹ con cái, chỉ có bố mẹ là uy quyền tuyệt đối, con cái không có chỗ để lên chân vào.

Ông bạn kia nhún vai:

-Cái đó thì cũng đúng thôi. Đã làm con thì phải biết công lao dưỡng dục, sinh thành của bố mẹ chứ.

-Đành rằng thế. Nhưng nhìn vấn đề như vậy vẫn chỉ có tính cách kẻ công mà

không xem trọng cái quan hệ giữa người với người. Tôi cho rằng cái quan niệm đề cao tuyệt đối một con người, lại dẹp bỏ dứt khoát một con người khác, là quan niệm kẻ công, hẹp hòi. Cái đó phải sửa!

Ông bạn cười khẩy:

-Ái chà! Ông lại còn đòi sửa sai cả phong tục, tập quán của tổ tiên, ông bà cơ đấy. Tôi không ngờ ông lại còn tự do hơn cả Mỹ nữa.

Ông Tâm vẫn mỉm cười, giọng tiếp tục nhỏ nhẹ:

-Ông bà của mình cũng có nhiều cái sai phải sửa lại chứ. Ông thử tính coi, hầu hết các vị làm bố, đều nhìn con cái như một lũ nô lệ dưới quyền. Hơi một chút là phật lòng. Hơi một chút là tự ái nổi lên ùng ùng. Thậm chí nhiều người còn sẵn sàng lôi con cái ra xỉ vả, đánh đập để thỏa cơn giận dữ của mình. Làm như chỉ mỗi một mình mình là có nhân vị, không đứa nào được đụng đến, trong khi nhân vị của chúng nó thì mình cứ coi như không.

Ông bạn mĩa mai:

-Thế là, theo ông, bố mẹ bây giờ, ở đây chẳng có quyền hành gì hết cả à?

-Có chứ sao không! Nhưng sống là thỏa hiệp chứ không phải trấn áp. Thỏa hiệp không xong thì tự mình tách ra, cho khỏe cả hai bên. Chúng nó cũng có những hạnh phúc riêng phải duy trì, có những vấn đề riêng mình không thể lấy quyền làm cha mẹ mà tước đoạt đi được.

Dĩ nhiên, vấn đề còn phải được bàn cãi rất nhiều, nhưng ông Tâm coi như đã lựa chọn cho mình một quan niệm sống, và điều này, ông lại được bà hoàn toàn chia sẻ. Chính vì thế, cả hai ông bà không thấy khổ tâm khi phải tách rời khỏi cuộc sống chung đụng với con cái. Đời sống ở đây, có quá nhiều điều phải bận tâm nhất là về mặt ổn định kinh tế. Cả hai ông bà đã lặn lưng ra buôn chải để có thể tồn tại trong tư thế độc lập. Có thời gian, ông đi cắt cỏ, làm vườn. Rồi đổi qua nghề gác đàn, lái xe giao hàng. Còn bà thì vẫn ở nhà nấu nướng, coi sóc nhà cửa và kiếm phụ thêm bằng nghề khâu dây cườm cho một cửa tiệm bán đồ nữ trang, trang trí. Mỗi sợi dây cườm có khoảng hai trăm hạt, cứ khâu năm hạt màu này lại đổi sang năm hạt màu khác. Khâu xong phải kiểm lại không được hạt nào thiếu, hay là dư. Khâu tới khâu lui, lại mò mẫm đếm đếm, kiểm kiểm, cũng phải mất nửa giờ mới xong một sợi và được trả công hai mươi lăm xu. Mỗi ngày ngồi cặm cụi như thế, bà cũng kiếm thêm được vài đồng tiền chợ. Những đồng tiền ít ỏi nhưng

đem lại cho bà nguồn vui và niềm tự hào.

Những ngày gần đây, đột nhiên ông thông báo:

-Tôi đã nhận đi bỏ báo hàng ngày. Có mệt hơn một chút nhưng tiền bạc khá hơn.

Bà Tâm nghe xong giãy nảy lên:

-Làm sao ông gánh vác nổi chuyện đó. Ông có biết rằng mỗi tờ báo ở đây nặng bao nhiêu không. Từ kí rưỡi đến hai kí đó ông. Sức của ông làm sao ông liêng nổi.

Ông Tâm co duỗi cánh tay của mình như uớm thử rồi nói:

-Báo kí rưỡi, hai kí là báo ra ngày Chủ nhật thôi. Còn ngày thường thì đâu đến thế.

Nhưng bà vẫn cương quyết:

-Nhưng ngày gì thì gì, cũng không hợp với sức khỏe của ông. Tôi đã biết nhiều người đi bỏ báo, họ lái xe trên đường phố, vẫn ngồi ở đó mà liêng tờ báo băng qua lề đường vào đến tận cửa. Khoảng cách xa thật là xa. Không có sức khỏe không thể làm được.

Thấy ông tần ngần, bà đề nghị:

-Hay là để tôi đi với ông. Ông chỉ việc lái xe, còn tôi cầm báo chạy vô đặt tại chỗ. Thế là khỏi phải ném, phải liêng.

Ông Tâm giãy nảy lên:

-Thôi bà đừng có vẽ chuyện. Bà phải biết, muốn có báo giao, phải đi từ một, hai giờ sáng để xếp hàng, lãnh báo, rồi cột dây. Hôm trời mưa còn phải thuận báo vô bao ny lông cho khỏi ướt. Ba, bốn giờ sáng mới có đủ báo đem giao. Làm việc như thế sức nào bà kham.

Bà Tâm mỉm cười:

-Thì tôi chỉ phụ với ông ở phần giao báo thôi. Ông lãnh xong đâu đấy, tạt qua nhà đón tôi lên xe. Tôi sẽ đi để báo tại chỗ cho ông. Có gì đâu mà mệt.

Ông Tâm không có cách nào từ chối, đành ưng thuận. Thế là mỗi buổi sáng, cả hai ông bà ngồi trên chiếc xe cũ kỹ, chạy khắp các đường phố. Tới mỗi nhà,

bà lạnh lẽo mở cửa xe, đem tờ báo chạy tọt qua lề đường và đặt ở ngay trên ngưỡng cửa. Ông vẫn để xe nổ máy, ngừng chờ, mắt theo dõi bước chân thoăn thoắt của bà chạy trên nền xi măng. Trong đầu của ông, bà luôn luôn hiện ra hình ảnh một người bạn đường tuyệt vời, chia sẻ với ông mọi điều, lúc vui vẻ cũng như khi buồn rầu, khi sung túc cũng như trong nghèo khó, lúc ốm đau cũng như khi khỏe mạnh. Trong những trạng huống ấy, bà đã thực hiện một cách triền miên và cụ thể lời rao giảng của cha xứ ngày nào cách đây hơn ba chục năm trong lễ hôn phối của hai ông bà. Ông luôn luôn tự nhủ, ông là một người may mắn. Hôn nhân chẳng phải là một điều dựa trên sự may rủi hay sao? Ông nhận thấy, hồi này, trong tâm tưởng, ông thường hay ôn lại những tháng ngày của thời kỳ hai người còn son trẻ. Hình ảnh của bà hiện ra trong ý nghĩ của ông bao giờ cũng là một người khả ái, dịu dàng, lúc nào cũng tận tụy, gắn bó, chia sẻ với ông trong bất kỳ tình huống nào. Lòng ông cảm thấy xúc động, bồi hồi xen lẫn với cảm giác yên ổn, mãn nguyện như nhận thấy mình đã đi qua gần hết mọi quãng đường đời mà không thấy có điều gì phải tiếc nuối cả. Điều này khiến cho ông gìn giữ được niềm lạc quan trong đời sống cho dù rất vất vả, cực nhọc. Hơn thế nữa, ông còn cố gắng che giấu hoàn cảnh cực nhọc của mình để các con của ông khỏi buồn lòng. Cái Hương, cái Hạnh thường xuyên điện thoại hỏi thăm bố mẹ. Bao giờ ông cũng trấn an chúng nó bằng những tiếng cười ròn rã:

-Bố mẹ lúc nào cũng thấy vui vẻ, thoải mái, đừng có lo!

Cũng có nhiều lần cả hai chạy đến dăm dúm cho mẹ những tờ giấy bạc. Nhưng bao giờ bà cũng giẫy nảy lên:

-Thôi cứ giữ lấy mà lo cho chồng cho con. Chừng nào cần, tao hỏi.

Sự quả quyết của bà khiến cho cả hai cùng cảm thấy yên lòng. Trong thực tế, họ cũng không biết rõ bố mẹ đã làm những gì để sinh sống ngoài ý niệm mơ hồ rằng bố quen thuộc nhiều bạn bè, nên có nhiều cơ hội để sẵn sàng có đủ mọi loại công việc, trong khi ấy, mẹ thì cặm cụi ngồi khâu chuỗi cườm kiếm thêm, kể ra cũng nhàn nhã, không lấy gì làm vất vả.

Cho đến một hôm, ông Tâm cảm thấy mình khó nhồm dậy được vào lúc một giờ sáng. Nằm ở giường bên kia, bà Tâm đã lên tiếng nhắc chồng đến hai ba lần:

-Một giờ rồi đấy ông.

Bà thấy ông cựa quậy, giở mình, nhưng rồi vẫn êm ru. Trong cơn nửa thức, nửa ngủ bà nghĩ ngợi lơ mơ, nhưng rồi bà chợt choàng dậy vì một cơn hốt hoảng từ đâu chợt ủa đến xâm chiếm trọn vẹn đầu óc của bà. Bà nghĩ đến ông, đến

tuổi tác của ông, đến sức khỏe của ông có nhiều sút giảm thấy rõ sau những ngày tháng mò mẫm dậy từ lúc nửa khuya về sáng. Hôm nay ông không trở dậy đúng giờ là một điều bất bình thường. Bà bỗng thấy xương sống của mình lạnh buốt. Bà vội nhào qua bên giường của ông, cất giọng thất thanh:

-Ông làm sao thế?

Lại có tiếng của ông Tâm cự mình. Bây giờ thì ông có vẻ tỉnh táo hơn. Ông ngھn đầu lên, vừa thò tay bật nút đèn vừa cố nhoẻn một nụ cười trấn an:

-Có gì đâu! Có gì đâu!

Bàn tay của bà quờ quạng nắm được cánh tay của ông. Bà nhìn thẳng vào mắt ông như vận dụng bao nhiêu năm kinh nghiệm sống chung của mình để tìm hiểu xem thực sự chuyện gì đã xảy ra cho ông. Ông Tâm lại nói:

-Tôi chỉ hơi mệt mệt một tí. Bà đừng có lo.

Rồi ông cố gắng ngồi dậy. Chân tay của ông cử động được dễ dàng, nhưng sao trái tim của ông thắt lại. Một cơ bắp nào đó đang co rút khiến cho một vẻ đau đớn thảng thốt vụt hiện ra trên nét mặt rúm ró của ông. Ông lại nằm vật xuống và bây giờ thì bà không còn giữ được bình tĩnh nữa rồi. Bà hồi hả ngồi xuống, vực ông dậy, lòng tràn ngập lo âu, tiếng nói của bà đã riu lại:

-Ông làm sao thế? Ông cảm thấy thế nào?

Ông Tâm yên lặng không trả lời. Ông còn đang bận tâm nghe ngóng xem cái cơ bắp trong tim mình vận hành ra sao. Nó đã rút lại khiến cho ngực của ông nóng ran lên, và đem lại cho ông cái cảm giác cực kỳ đau đớn. Ông nhắm nghiền mắt lại, vận dụng khả năng chống trả của mình, để ráng chịu đựng cơn đau. Ông nghĩ chuyện gì tới rồi nó cũng sẽ tới. Ông không có điều gì phải tiếc nuối cho cuộc đời đã có quá nhiều đắng cay vất vả của ông. Một lúc sau, bỗng ông cảm thấy như cơn đau đã giảm cường độ. Hình như có đường gân nào đó đang giãn trở ra. Nó giãn đến đâu, ông cảm thấy dễ chịu đến đó và lòng ngực của ông trở lại ấm áp như bình thường. Một cảm giác dễ chịu chạy lan từ thân mình xuống tới tận các đầu ngón chân. Ông vui vẻ nhe răng cười:

-Có gì đâu! Tôi thấy dễ chịu rồi.

Vừa nói ông vừa ngồi thẳng dậy. Cử chỉ của ông nhanh nhẹn như bình thường. Ông gỡ cánh tay của bà ra và nhẩy xuống khỏi giường. Mắt ông liếc qua chiếc

đồng hồ để trên mặt bàn. Hai chiếc kim đã chỉ gần một giờ ba mươi. Vậy là ông đã bị chậm trễ mất hơn mười lăm phút. Cũng không hề hấn gì. Chỉ đóng gói các tờ báo lệ chân, lệ tay hơn một chút là đầu lại vào đó. Rồi ông lại sửa soạn như thường lệ và rồ xe ra đi.

Ông không thể biết rằng sau khi ông đi thì bà cũng không ngủ lại được nữa. Trong thâm tâm của bà đã lộ ra một ý nghĩ quyết liệt: phải chấm dứt cái nghề bỏ báo vất vả này cho ông càng sớm càng tốt. Áo cơm là vấn đề thiết thân thật, nhưng cũng không thể vì nó hy sinh toàn bộ sức khỏe của mình trong khi vẫn còn những đường lối khác để cứu vãn.

Bà đã suy nghĩ rất nhiều về chuyện này, bỏ thì giờ chạy đôn chạy đáo để thăm dò trong đám bạn bè quen thuộc. Rồi vài ngày sau, bà báo tin với ông là bà đã tìm ra được một công việc mới. Đi coi nhà, nấu nướng và giữ em cho gia đình một cặp vợ chồng trẻ. Lương lậu không đủ chi trả tất cả mọi chi tiêu, nhưng cũng bù đắp được lỗ hổng một khi ông bỏ việc. Và bà yêu cầu chấm dứt việc đi giao báo hàng ngày. Ông giơ tay lên ôm đầu, giọng đầy xót xa:

-Đã đến nỗi nào mà bà đã phải làm như thế.

Bà nghiêm khắc nhìn ông như bà đang nắm giữ trong tay tất cả mọi uy quyền. Cái quyền được bảo vệ sức khỏe cho ông. Giọng của bà chắc nịch:

-Không còn đường nào khác! Ông phải nghe lời tôi. Vả chẳng ông đã chẳng thường nói chẳng có nghề nào lương thiện mà mình không thể làm. Giữ em cho người ta chứ có gì đâu mà ông phải băn khoăn.

Biết tính của bà mỗi khi ứng xử tùy theo từng hoàn cảnh, ông đành nhún vai buông xuôi.

Thế là từ hôm ấy, bà để ông lái xe đưa bà đi làm lúc gần tám giờ, buổi chiều ông tới đón vào lúc bảy giờ. Một tuần sáu ngày, trừ ngày Chủ Nhật. Bọn cái Hương, cái Hạnh có gọi điện thoại đến hỏi thăm, bà dặn ông trả lời:

-Mẹ đi làm ở xưởng may. Lương bổng khá mà cũng không vất vả gì nhiều.

Mà quả thực, coi vậy chứ bà cũng không đến nỗi phải lao lực trong khi làm việc. Đôi vợ chồng trẻ cũng có công ăn việc làm. Họ giao cho bà trông đứa bé mới vừa tròn ba tháng. Thằng bé ngoan ngoãn, tới giờ là bú sữa bình, bú xong thì nằm chơi trên chiếc giường đu đưa có gắn loại máy phát ra những bản nhạc êm dịu, nhẹ nhàng. Bản nhạc bao giờ cũng ru đứa bé vào giấc ngủ say sưa. Nhờ thế

bà có dư thì giờ để dọn dẹp nhà cửa và chuẩn bị bữa cơm chiều. Khi đôi vợ chồng trẻ trở về thì mọi sự đã gọn gàng đâu vào đấy. Cơm nước cũng sẵn sàng. Món ăn rất vừa miệng khiến nhiều lần cô vợ buột miệng khen ngon. Đến nỗi có lần nàng đề nghị với bà:

-Cháu thỉnh thoảng có mời bạn bè ăn uống vào tối Thứ Bảy. Những bữa đó, nhờ bác nấu nướng thêm đĩa thêm bát giùm cho.

Rồi như sợ bà cảm thấy công việc trở nên vất vả hơn, nàng giải thích tiếp:

-Nấu cơm thường thôi chứ không bày vẽ gì cả. Bởi nếu bày vẽ thì cháu đã mời họ đi ăn tiệm. Đằng này, chúng cháu chỉ gặp nhau hàn huyên trong không khí gia đình.

Bà Tâm vui vẻ nhận lời ngay:

-Thế thì được. Không phải tôi ngại vất vả, nhưng tổ chức tiệc tùng thì tôi nấu nướng không rành, sợ dở không ăn được. Chứ còn cơm thường thì đâu có sao.

Rồi bà kê ra một loạt những món ăn hàng ngày để tùy nghi lựa chọn.

Một ngày Thứ Bảy sau đó, bà bày biện tươm tất một bàn ăn có tới tám người. Hai bát canh dưa nghi ngút khói đặt giữa những đĩa rau xà lách xanh tươi xen lẫn với những đĩa thịt kho nhừ, và thịt bò xào lẫn với những miếng khóm vàng tươi.

Người chủ nhà tiễn bà ra cửa lúc giờ về, đã nắm lấy tay bà cất giọng đầy cảm kích:

-Bác sửa soạn cho cháu thế này là chu đáo quá rồi. Tối nay chúng cháu tha hồ được vui.

Bà nhìn người vợ trẻ với ánh mắt đầy hân hoan. Bao giờ bà cũng tìm thấy niềm vui trong việc làm hài lòng người khác.

Lúc ngồi trong xe trên đường về nhà, bà vui vẻ kể chuyện cho chồng nghe về công việc trong ngày của mình.

Cả buổi tối Thứ Bảy hôm đó, bà luôn luôn thấy lòng nhẹ nhõm, thanh thản. Bà có cảm giác như mình vừa hoàn thành một công việc trọng đại: cất được cái gánh nặng nề vất vả để gìn giữ sức khỏe cho chồng.

Duy có điều, nếu bà hình dung được những gì đã xảy ra trong buổi tối hôm đó thì

chắc niềm vui của bà không được trọn vẹn như thế. Bởi vì, trong đám bạn bè của đôi vợ chồng trẻ tụ tập hôm đó, lại có cả sự hiện diện của Hạnh và Hương.

Lúc ngồi vào bàn ăn, mùi canh dưa bốc khói tỏa lên, làm cả hai xuýt xoa vừa nói với nhau, vừa nói với tất cả mọi người:

-Trời ơi! Tuyệt cú mèo! Đã lâu lắm không được ngửi thấy mùi canh dưa.

Rồi Hạnh múc một muống nhỏ đưa lên môi nếm thử. Hương vị của muống canh làm đầu lưỡi của nàng tê đi và đồng thời làm thức dậy trong ý nghĩ của nàng những cảm giác xôn xao, quen thuộc. Hình như chừa ở sau cái vị bùi bùi, ngậy ngậy, chua chua là hình ảnh của khuôn mặt đầm đìa mồ hôi của mẹ nàng thấp thoáng sau nồi canh đang nghi ngút bốc khói. Rồi đâu đây, rộn rã vẳng lên những tiếng cười, không phải là tiếng cười của Hùng, của Hạnh, của Hương bây giờ mà là của cả ba người trong quãng thời thơ ấu ngày xưa, sau một ngày chạy nhẩy rông rài đầu làng cuối xóm, lòng dạ đói meo, tất cả cùng kéo nhau về tìm mẹ ở trong bếp để riu rít đòi ăn. Mùi canh dưa y hệt như thế này, đã tỏa lan trong căn bếp chật chội, có mái thấp và những sợi mồ hóng rủ xuống từ những cái đà bằng tre nứa bắc ngang. Mẹ như một bà tiên hiền hậu, hai mắt long lanh, hai má của mẹ đỏ hồng. Mẹ cười như nắng tỏa lúc ban mai:

-Các con đi rửa tay chân rồi ăn cơm. Mọi thứ sẵn sàng hết cả rồi.

Lũ nhỏ chạy túa đi, như một bầy chim nhỏ vui tươi, riu rít vì được che chở, được yêu thương, chăm sóc.

Trong khoảnh khắc, lòng Hạnh chùng xuống và nàng cảm thấy mùi canh dưa bây giờ đang tỏa ngát chẳng những ở bầu không khí chung quanh mà còn tràn ngập cả trong tâm hồn của nàng. Nàng liếc sang phía chị Hương và nhận ra ngay chị ấy hình như cũng đang trải qua một cơn xúc động. Nhưng rồi bất chợt, có tiếng của Hằng, cô bạn chủ nhà trẻ tuổi vang lên, đầy vẻ mãn nguyện:

-Các bồ đã thấy canh dưa tuyệt cú mèo không. Của bà Tâm, người làm mà chúng tôi mới mượn được đây! Bà này nấu ăn phải nói là số một!

Tai của Hạnh ù lên. Nàng không còn nghe thấy được tiếng xôn xao của các bạn bè khác đang thi nhau phát biểu ý kiến về những món ăn trên bàn. Nàng có cảm giác như bất chợt có một bàn tay lạnh lùng, tàn nhẫn nào xòe ra, nắm lấy trái tim của mình rồi siết lại. Cơn đau ứa đến bất chợt làm Hạnh thót người lại, những nét nhăn nhúm chợt hiện ra trên khuôn mặt xanh xao và yếu đuối của nàng, và bỗng nhiên những giọt nước mắt chợt trào ra, chan hòa trên bờ mi làm khung cảnh

sáng rõ ở chung quanh bỗng nhiên trở nên nhòe nhoẹt. Ngôi chét sững ở đó, Hạnh không cất lên được một lời nào, nàng cũng không thể suy nghĩ thêm được một ý nghĩ nào khác ngoài sự nhận thức mơ hồ rằng chị Hương cũng đang đứng đây. Một tay chị ấy xô cái ghế để lấy lối ra. Một tay giơ chiếc khăn ăn lên che kín gần cả khuôn mặt.

Hình như chị ấy đang hỏi hã đi tìm chỗ có phòng rửa mặt.

Nhật Tiến

Phở Đà Lạt

Vietnamese Cuisine
39400 Murrieta Hot Spring Rd #107
Murrieta, CA 92563.
Tel: 951-600-5700
Hours: Mon-Sun: 10:00am-9:00pm

Hiệp Hội Thánh Lễ Đời Đời

Hội viên sẽ được cầu nguyện trong những Thánh Lễ hàng ngày và được thông phần công đức do các linh mục và tu huynh thuộc Dòng Truyền Giáo Ngôi Lời đang phục vụ trên các cánh đồng truyền giáo.
Thánh Lễ Đời Đời có thể xin cho người thân còn sống hay đã qua đời.
Liên hệ: Cha Nguyễn Văn Long SVD. Phone (951)454 – 0529
PO Box: 760 Riverside, CA 92513.0060
Email: nguyenvanlong59@yahoo.com

Land For Sale:

Hesperia City. one half acre corner lot on paved road near Freeway 15 and Main Street off ramp. Zoned 2-8 units per acre. Water and electrical @ street. Near new Walmart, new hotels, and shopping. Only 60k.
Owner 714 675-3950.

EJ Belle Tiệm Tóc - Nail Day SPA.

Cựu Giáo Sư thẩm mỹ (40+ năm kinh nghiệm). Nhận dạy bằng về tóc hoặc da, cung cấp mỹ phẩm, trị các loại mụn không để lại sẹo không cần uống thuốc, sơn môi giữ nguyên ngày, lip conditioner cho phái nam chống khô môi, thẩm môi
Liên lạc: Cô Đào: **714 675 3950**
www.ejbelle.com

Nếu bạn muốn tìm hiểu ơn gọi dòng Truyền Giáo Ngôi Lời, Xin liên lạc
Cha Anthony Nguyễn cell: 847.687.1459
Email: acnguyensvd@yahoo.com
Website: www.svdvocations.org

Cha Trương Bửu Diệp:

Nếu ai có thiện ý muốn xin ký thỉnh nguyện thư cho cha Cha Trương Bửu Diệp được phong thánh xin liên lạc: Minh Bùi, điện thoại: 909-528-7823

Congregation of the Holy Spirit Province of the United States

Rev. Brandon Bảy Nguyễn, C.S.CP.
Vocation Director
Off 773-734-4418
Cell 501-908-6188
brandon7cscp@aol.com
www.spiritans.org

GIÁO XỨ NGHÈO MIỀN BẮC VIỆT NAM

Ước mong đón nhận hảo tâm của Quý Vị Ân Nhân, xin Thiên Chúa trả công bội hậu cho những tấm lòng vàng. Suốt 100 năm qua, Giáo Xứ ước mơ một mái ấm đơn sơ cho con cháu có nơi học hành.

Lm. Quản Xứ: Jacintô VỒ THÀNH CHÂU, SVD: email: hyachau@gmail.com
Giáo Xứ Trang Cảnh
Nghị Xuân - Nghi Lộc - Nghệ An
Xứ Nghèo Miền Bắc - Việt Nam
Tel: 0903-877-053
L/L tại Mỹ:
13552 Garden Grove Blvd.
Garden Grove, CA 92868
Tel: 714-226-6175, 714-750-0266

Chuyên môn sản xuất hạt vẹt lộ organic

Ra lò ngày thứ Tư và Chủ Nhật.
Anh Chị Ba: 951-926-9986
951-786-8693

Brandon Yuong Photography:
chuyên chụp ảnh Đám Cưới Hối
Chuyên nghiệp, sáng tạo, hình ảnh đẹp,
ấn tượng, lãng mạn
Website: <http://brandonyuong.com>
Email: celebrate@brandonyuong.com

ARER Dental

Thanh Chuong &
Nguyen Minh Chau DDS
560 N. San Jacinto St
Hemet, CA 92543
951-765-3174

ASIAN Printing

15101 Moran St., Westminster, CA 92683
Tel: 714-891-0898 Fax 714-894-1862
email: asianprinting@gmail.com
Chuyên in Thiệp Cưới và
mọi dịch vụ Ấn Loát

Nhận Sửa Các Loại Máy Vi Tính

Laptop, thay màn hình
Motherboard, D.C. Jacks
Liên hệ 951-813-5362

IVY Springs Medical Care

Bách Nguyễn, MD
Board Certified in Family Practice
41680 Ivy St, #A Tel 951-677-2227
Murrieta, CA 92562 Cell 951-235-9528

Kim Thu Phạm

R. E. Agent / Loan Consultant
Direct 858-610-2246 Home 951-694-6780
COUNTRYLAND
REAL ESTATE & MORTGAGE
4744 El Cajon Blvd., San Diego, CA 92115
Office: 619-282-9696 Fax: 619-516-1279

Redhawk Family Dentistry

44274 George Cushman Court,
Temecula,
CA 92592. Suite 205
Liên lạc: Hằng Nga(Gina) Vũ.
Cell: 951-303- 8695

Nhận giữ trẻ và dạy Việt Ngữ

Ai có nhu cầu xin liên hệ
Cô Hương Nhi

Tel. 951-305-1798

King Restaurant

Bánh Mì & Phở

31333 Temecula Parkway, Suite 130
Temecula, CA 92583.
Phone: 951-303- 8405

Blinds & Shutters

100% basswood shutters
2"&2.5" basswood blinds
2"&2.5" fauxwood blinds vertical
Free In-Home quote
Professional Installation
Phone: 626-572-3787
29350 BigHorn ct, Murrieta, CA

V & N Interior Design

Create the Home of Your Dream

Ngô T. Tran

Interior Designer
31772 Green Oak Way
Temecula, CA 92592
951-303-4372
951-699-9139

Skin Care by Kim: Chuyên trị da mụn, nám, cần cỗi. Đặc biệt lột da mặt rất có kết quả. Nhận xâm thẩm mỹ cho môi, mắt và chân mày. Trang điểm cô dâu, dạ hội. Ngoài ra còn có hướng dẫn trang điểm và dưỡng da cho từng cá nhân. Xin liên lạc: Kim
Tel 951-235-8103

29760 Rancho California Rd #103. Temecula. CA 92591.

DAN VO Nhận sửa xe 26955 Holly Grove Ct., Murietta, CA
Certified Toyota Master Technician, Certified Toyota Hybrid
Vehicle, Certified Master ASE

Dùng phụ tùng thay thế như của Dealer.
Tiền công bằng 1/2 giá của Dealer. Bảo đảm 1 năm
Xin gọi phone làm hẹn: 951-445-9362

FULL REALTY – Service, Inc.

Realtor DRE License # 01806276

Liên lạc: D. "Chris" Nguyen. Cell: 951-834-7701
Email: nguyenchris@hotmail.com Fax: 951-870-4053
Website: www.chrisnrealestate.com

Phòng Mạch: Châm Cứu & Thuốc Bắc

Bùi Hoài Albert, OMD. Nhận: Bảo Hiểm
Chuyên Trị: Đau nhức, nội ngoại thương, tai nạn xe cộ,
nghề nghiệp.

29950 Hunter Rd, #101, Murrieta, CA 92563

Cell: (702)-376-3971

Off: (951) 461-8377

Smile Dental Care, Steven T. Nguyễn

Cosmetic, Braces & Implants
Office Hours: Mon-Tue, Fri: 9:00am-5:30pm
Thu: 10am-6:30pm, Sat: 9am – 2pm
25100 Hancock Ave. # 112
Murrieta, CA 92562
Tel 951-304-7881
www.murrietasmile.com

LỜI NGUYỆN: Lạy Chúa, lạy Cha, Ngài là bậc Thánh ở cạnh Đấng Cứu Thế đầy quyền năng. Nay con cầu khẩn Cha giúp con vượt qua khó khăn cấp thiết hiện nay. Đọc những lời nguyện này 9 lần/1 ngày. Đọc liên tục 9 ngày với lòng thành tâm sẽ được toại nguyện. Được việc hứa in lời nguyện này và tình Cha **Trương Bửu Diệp**. Gia Đình Thuý Trần